

výstupu shora pod 1. a 2. označené vybočuje z mezí oprávnění úředníka, jenž podle shora již cit. zákonných norem může ohlásiti výstup ze služebního poměru zásadně bezvýhradně a bezpodmínečně.

Nss dospívá proto k právnímu názoru, že úředník jest podle § 84 odst. 1 služ. prag. č. 15/1914 ř. z. zásadně oprávněn ohlásiti svůj bezvýhradný a bezpodmínečný výstup ze služebního poměru státního, že však nemá právního nároku na to, aby úřad přijal k tomuto ohlášení výstupu připojená další přání nebo úpravu ať časově neb jinak vyjádřenou.

Applikují-li se tyto vývody na dnešní případ, patrno z děje, že st-l »ohlásil svou resignaci se žádostí, aby vystoupení jeho ze služebního poměru vzato bylo na vědomí ke dni 4. května 1931...« a tedy vyslovil st-l jen přání, aby úřad vzal jeho vystoupení z úřadu na vědomí k určitému dni, nevyjádřil však v podání tom způsobem jakoukoliv pochybnost vylučujícím, že vystoupení ze služebního poměru má platiti a má míti účinnost jen tehdy, bude-li vzato na vědomí dnem 4. května 1931. Ale pak žal. úřad za daného stavu neporušil žádného subj. práva st-lova, jestliže přijal resignaci st-lovu, nepřihlédnuv z důvodů shora uvedených k termínu 4. května 1931, a vyvodil z přijetí resignace a jejího doručení důsledky pramenící z ustanovení § 86 odst. 1 služ. prag. a § 139 plat. zák. č. 103/1926 Sb.

Č. 11.881.

Živnostenské právo: »Místní potřeba« při udílení koncese hostinské; osvobození od průkazu způsobilosti podle § 3 odst. 1 písm. d) zák. č. 112/1927 Sb.

(Nález ze dne 29. dubna 1935 č. 15.294/35.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 4451/25, 9194/31; 8739/30, 9829/32 a j.

Věc: Společenstvo hotelierů, hostinských, výčepníků a vinárníků v Č. proti zemskému úřadu v Praze o koncesi hostinskou.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím udělil žal. úřad v cestě instanční Jindřichu H. koncesi k provozování živnosti hostinské a výčepnické v domě čp. ... v Č. s oprávněním podávati pokrmy, čepovati pivo a víno, a čepovati a v drobném prodávati jemné likéry. — — —

O stížnosti uvažoval nss takto:

Stížnost pokládá nař. rozhodnutí za nezákonné především proto, že žal. úřad nepřihlížel k výnosu min. obch. z 19. února 1922 č. 5538, který prý jest výkladem předpisu § 18 odst. 3 živ. ř. o posuzování místní potřeby. V tom však nemá stížnost pravdu. Uvedený výnos nemá povahu všeobecně závazné právní normy, nýbrž jest toliko pokynem nadřízeného úřadu úřadům podřízeným. Jeho nedbání nezakládá nezákonnost rozhodnutí úřadů živn. (srovn. nálezy Boh. A 4451/25, 9194/31).

Dále vytýká stížnost nař. rozhodnutí jako nezákonnost, že žal. úřad se nezabýval vůbec počtem obyvatelstva a počtem dosavadních hostinců a koncesí a že oceňoval toliko »všechny okolnosti, které by mohly mít vliv na místní potřebu, tedy vlivy vesměs druhořadé« a kromě toho pouze odhadované. Ani v tom nemá stížnost pravdu.

Zákon nevymezuje pojem místní potřeby, nýbrž ponechává úřadu, aby podle okolností jednotlivého případu posoudil, zda jest koncese toho druhu na žádaném stanovišti třeba či nic. Při tom má úřad přihlížeti nejen k počtu obyvatel a počtu koncesí v obci udělených nebo v okolí stanoviště žádané živnosti provozovaných, nýbrž také k okolnostem jiným, které tu vůbec mohou přijít v úvahu, zejména také k zařízení a poloze závodu, pro nějž se žádá o koncesi, dále k tomu, pro které vrstvy obyvatelstva jest žádaná koncese určena a jakým jejích potřebám má sloužiti. Při tom má zkoumati, zda právě tato určitá potřeba těchto vrstev jest v žádaném stanovišti nebo jeho okolí kryta stávajícími podniky. Není tedy nezákonné, když v daném případě, kde jde o vinárnu ve středu města, žal. úřad přihlížel k této zvláštní potřebě určité vrstvy obyvatelstva a to nejen městského, nýbrž i venkovského a cizinců.

Žal. úřad dospěl k závěru, že žádané živnosti (vinárny) jest v žádaném stanovišti třeba, poněvadž jest určena pro určitou třídu obyvatel, o jichž potřebu tohoto druhu není dostatečně postaráno dosavadními živnostmi, které se provozují v blízkosti stanoviště žádané živnosti, a svůj úsudek podrobně odůvodnil, jak bylo již shora uvedeno. Tento úsudek žal. úřadu jest založen na provedeném šetření a na vlastní úřední znalosti místních poměrů a je výsledkem hodnocení všech rozhodných skutečností. Nss nemůže jej přezkoumávati věcně, nýbrž podle § 6 zák. o ss jen v tom směru, zda úsudek ten je logicky možný a zda jeho skutkový základ jest dostatečný a zda byl zjištěn způsobem procesně bezvadným.

Proti tomu vytýká stížnost, že se úřad nezabýval počtem obyvatel města a počtem stávajících hostinců. Výtku ta je bezdůvodná, neboť tyto skutečnosti nebyly rozhodující, když úřad vycházel právem z předpokladu, že tu jde o speciální potřebu (vinárnu) určité vrstvy obyvatelstva domácího i cizího a to právě jen v určité části (středu) města. Tyto skutečnosti stížnost nevyvrací. Tvrdí jenom, že místní potřeba města jest vzhledem k počtu jeho obyvatel a k počtu koncesí plně kryta a uvádí, že v blízkosti stanoviště žádané živnosti jest osm živností hostinských. Netvrdí však ani, že by tyto podniky mohly vyhovět potřebě, pro kterou je určena živnost žádaná, a tudíž ani nevyvrací opačný úsudek žalovaného úřadu.

Pokud jde o vinárnu N.-ovou, tvrdí stížnost, že jest vzdálena od žádaného stanoviště jenom sto kroků a že vyhoví potřebám dvaceti nebo třiceti stálých návštěvníků dřívější vinárny. Tím však nevyvrací stížnost opačný úsudek žal. úřadu, že vinárna u N. nemůže sama vyhověti potřebě obyvatelstva v oněch místech, při čemž, jak jest patrné z obsahu nař. rozhodnutí, vychází úřad z předpokladu založeného zajiště na vlastní úřední znalosti, že žádaná vinárna je určena nejen pro

hosty místní nebo dokonce snad jen pro hosty stálé, nýbrž také pro návštěvníky venkovské a cizí vůbec.

Pokud jde o průkaz způsobilosti, prohlásil žal. úřad, že Jindřich H. je od průkazu toho osvobozen podle § 3 odst. 1 bod 1 lit. d) zák. č. 112/1927 Sb., neboť prokázal vysvědčením, vystaveným firmou F. H., velkoobchod a sklepy přírodních vín v Č., doloženým svědectvím E. Š., předsedy obchodního gremia a Č. A., člena výboru společenstva hostinských, že byl s výjimkou let, kdy konal službu vojenskou od 1. srpna 1908 do 30. prosince 1928, tedy déle než 6 roků zaměstnán u jmenované firmy jako sklepmistr. Činnost jmenované firmy záležela v tom, že dovážela z ciziny v cisternách vinný mošt a prováděla kvasení a odborné školení, v čemž právě spočívá výroba vína.

Námítkou společenstva, že uvedené vysvědčení nelze uznati, ježto Jindřich H. nebyl nikdy u společenstva přihlášen ani jako učeň ani jako pomocník, zamítl žal. úřad, vysloviv, že k osvobození od průkazu způsobilosti podle § 3 odst. 1 č. 1 písm. d) stačí zaměstnání faktické, že se zde nežádá zaměstnání pomocnické (jaké předpisuje § 2 zák.) a že není třeba, aby zaměstnanec byl přihlášen u společenstva.

Proti tomuto namítá stížnost nejprve, že úřad neměl se spokojiti předloženým vysvědčením bez zkoumání správnosti jeho obsahu. Když měl za to, že jsou zde splněny podmínky osvobození od průkazu způsobilosti, měl prý zrušit rozhodnutí úřadu první stolice, uložit mu, aby prozkoumal správnost vysvědčení a pak znovu rozhodl. Námítka tato je bezdůvodná. Podle § 80 vl. nař. č. 8/1928 Sb. nemá se úřad odvolací obmezovat na pouhá zrušení rozhodnutí první stolice, nýbrž má (případně po doplnění řízení) rozhodnout zpravidla ve věci samé, nepřekážejí-li v tom skutečnosti uvedené v § 80 odst. 3 cit. nař. Takových skutečností však v daném případě nebylo a žal. úřad byl tudíž nejen oprávněn, nýbrž také povinen sám ihned rozhodnout ve věci.

Stížnost dovozuje dále, že Jindřich H. vůbec nemohl býti zaměstnán při výrobě vína, ježto firma F. H. (jak prý lze zjistiti z jejího živn. listu) provozovala obchod vínem a nikoli výrobu vína. Tuto námítku však stěžující si společenstvo v řízení správním nevzneslo, ač tak učiniti mohlo (§ 5 zák. o ss). Nss musil tedy vycházeti ze skutkové podstaty, kterou měl žal. úřad za pravou, t. j. že zúčastněná strana byla zaměstnána u firmy, která se obírala výrobou vína, jako sklepmistr a že tedy po této stránce jsou splněny předpoklady zákona.

Dále namítá stížnost, že osvobození Jindřicha H. od průkazu způsobilosti jest nezákonné, poněvadž z předpisu § 2 zák. č. 112/1927 Sb. je prý patrné, že i zde musí žadatel prokázati, že byl v poměru zaměstnance a že byl přihlášen u živn. společenstva nebo u nemoc. pojišťovny. Tento právní názor stížnosti jest mylný. Předpis § 2 odst. 1 zák. č. 112/1927 Sb. stanoví způsob, jakým se podává průkaz způsobilosti pro živnost hostinskou a výčepnickou, kdežto § 3 odst. 1 č. 1 cit. zák. obsahuje přechodná ustanovení a úlevy ve prospěch osob, které své kvalifikace nabyly před účinností zák. Nelze proto výjimečnou normu § 3

odst. 1 č. 1 vykládati a doplňovati z předpisu § 2 leg. cit. Otázku tuto řešil pokud jde o předpis § 3 odst. 1 č. 1 písm. b) zák. č. 112/1927 Sb. nss již v násl. Boh. A 8739/30 a Boh. A 9829/32, v nichž vyslovil právní názor, že pro osvobození od průkazu způsobilosti se nevyžaduje, aby žadatel byl zaměstnán jako živn. pomocník ve smyslu VI. hlavy živn. řádu, nýbrž že stačí i takové zaměstnání, kterým mohl žadatel získat vědomosti a zkušenosti, které je pokládati za dostačující právě proto, že jde o kvalifikaci nabytou před účinností zák. č. 112/1927. Důvody v uvedených nálezech obsažené dopadají i na předpis § 3 odst. 1 č. 1 písm. d) zák. č. 112/1927 Sb., jehož znění jest úplně obdobné s normou uvedenou pod písmenem b), a stačí proto poukázati v tom směru na uvedené nálezy. Mylí se proto stížnost i v poslední své námitce, a nepochybil žal. úřad, nepožadoval-li průkaz o tom, že byla zúčastněná strana v poměru živn. pomocníka a přihlášena jak u živn. společenstva, tak u nemoc. pojišťovny.

Č. 11.882.

Cesty. — Policejní právo trestní (Slovensko): Trestnost poškození stromořadí podél veřejné cesty vicinální.

(Nález ze dne 30. dubna 1935 č. 13.339/33.)

V ě c: Ing. Eduard B. v P. a Studijní základina v P. proti zemskému úřadu v Bratislavě o trestní nález.

V ý r o k: Stížnost Studijní základiny v P. se odmítá pro nepřípustnost; ke stížnosti inž. Eduarda B. se zrušuje nař. rozhodnutí pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Okr. náčelník v Bratislavě požádal na základě příslušné relace četnické stanice v Č. policejní trestní soud v Bratislavě o zavedení trestního stíhání st-le inž. B. pro přestupek § 125 zák. čl. I:1890, kterého se st-l dopustil bezprávným vykácením a odcizením stromů podle vicinální cesty mezi Č. a H. a způsobil tím škodu v částce 596 Kč, ježto jmenovaná cesta je cestou veřejnou a stromy podle ní vysázené jsou jejím příslušenstvím, tudíž vlastnictvím udržovatele cesty, vicinálního výboru v Bratislavě.

Při ústním jednání před policejním trestním soudem vypověděl st-l, že jde v daném případě o suché stromy, které dal vykáceti po předchozím dotazu u finanční prokuratury v Bratislavě, jež mu po intervencích u okr. úřadu a u zem. úřadu v Bratislavě dala informaci, že stromy vykáceti lze. Vicinální výbor podal proti Studijní základině žalobu na zaplacení hodnoty těchto stromů, která není dosud vyřízena. St-l je od r. 1901 správcem Studijní základiny a po celou dobu byly suché stromy jím káceny a tráva kosena, o čemž předložil protokolární výpověď jednoho obyvatele z R. Konečně prohlásil st-l, že v této věci vystupoval jako správce základiny a nikoli vlastním jménem.